

Blandt regeringsrepræsentanterne var der forskellige synspunkter. Bl. a. de nordiske og britiske repræsentanter gav udtryk for følgende: I princippet er man enig i ligeløn og praktiserer det da også for de af staten ansatte. Men spørgsmålet om lønfastsættelsen er iøvrigt et privat spørgsmål mellem arbejdsgivere og arbejdere, der som regel forhandler sig til vilkårene gennem kollektive aftaler. Regeringen ønsker derfor at forholde sig passiv i denne sag.

På samme måde forholdt sig adskillige regeringer.

Positivt gik følgende regeringer ind for ligeløn: Samtlige latin-amerikanske lande, desuden Østrig, Belgien, Tjekslovakiet, Ægypten, Finland, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Indonesien, Iran, Israel, Italien, Libanon, Liberia, Luxembourg, Philippinerne, Polen, Portugal, Syrien, Tyrkiet, U. S. A. — medens af regeringer alene Australien, New Zealand og Sydafrika stemte imod.

Ved den endelige afstemning blev konventionen da vedtaget tillige med henstillingen med 109 stemmer for, 38 mod. 35, heriblandt de danske regeringsrepræsentanter, afholdt sig fra at stemme.

I Danmark er forholdet det, at ligelønsprincippet er gennemført for tjenestemænd og andre i statens tjeneste ansatte, idet dog aflønningsvilkårene for de under staten beskæftigede overenskomstilønnede arbejdere fastsættes efter samme principper som for tilsvarende arbejdere i det frie erhverv. Uden for det nævnte område er regeringen og lovgivningsmagten principielt uden indflydelse på lønfastsættelsen, der sker gennem afslutningen af overenskomster mellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationerne.

Den danske regering mener, at man ikke uden et afgørende brud med de hidtil fulgte principper for lønfastsættelsen vil kunne tage skridt til en fastlæggelse fra regeringens eller lovgivningsmagtens side af princippet om lige løn for mænd og kvinder for arbejde af samme værdi.

Konventionens og henstillingens tekst er følgende:

Konvention nr. 100 vedrørende lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi.

Efter at være blevet sammenkaldt i Genève af Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd og efter at være trådt sammen til sit 34. møde den 6. juni 1951, og

Efter at der er opnået enighed om vedtagelsen af visse forslag med hensyn til princippet om lige løn for mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi, der er opført som pkt. 7 på mødets dagsorden, og

Efter at have besluttet, at disse forslag skal tage form af en international konvention, vedtager Den internationale Arbejdsorganisations generalkonference idag den 29. juni 1951 følgende konvention, der benævnes ligelønskonventionen af 1951:

Artikel 1.

I nærværende konvention

- (a) betyder udtrykket „løn“ den almindelige løn, grundlønnen eller minimumslønnen plus eventuelle tillæg af en hvilken som helst art, hvadenten de ydes direkte eller indirekte, kontant eller in natura, som arbejdsgiverne yder arbejderne for deres arbejde;
- (b) refererer udtrykket „lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi“ sig til lønsatser, der er fastsat uden hensyn til køn.

Artikel 2.

1. Enhver medlemsstat skal i overensstemmelse med de metoder, der anvendes ved fastsættelse af lønsatser, fremme og, for så vidt det er foreneligt med disse metoder, sikre gennemførelsen af princippet om lige løn for mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi, for så vidt angår samtlige arbejdere